

-A XEITO DE INTRODUCION.

"O desenrolo do capitalismo ven acompañado como é lóxico dun proceso de concentración e centralización nacional e internacional do capital, que acadou na actual fase do capitalismo niveis hasta agora desconecidos. Este proceso tendente a manter e a facer medra-la acumulación desenrolouse- como todo proceso do capitalismo- sobre da base da aplicación sistematica da violencia, a opresión dos pobos, o incremento das desigualdades e desequilibrios no desenrolo e no tripeo da sua personalidade específica" (A situación actual e as tarefas do P. II Pleno do Comite Central do PTE)

Imos tentar suliñar aqueles rasgos mais importantes, no político, no económico, no cultural, etc., que constituyen na sua globalidade a opresión nacional de Galicia, có gallo de sacar ó remate do informe algunas conclusóns.

1-O subdesenrolo galego:

Evidentemente o subdesenrolo galego forma parte inevitabel do proceso que levou a outras areas xeográficas a conformarse como centros de concentración e acumulación do capitalismo español.

O papel de dependencia económica ven definido por unha serie de características estruturais da economía galega.

- a) un sector primario con grande peso na economía que se alcontra totalmente atrasado e descapitalizado.
- b)unha estrutura industrial e produtiva desarrollada
- c) unha economía volcada ó exterior e dependente dél.

2-A castración cultural e o "imperialismo lingüístico":

a) O Estado centralista refuga e iñora a nosa cultura e proscribe a rosa fala. Esto é sin dúbida un dos sustentos da nosa opresión nacional.

Hoxe sigue sendo totalmente valido un pensamento de Vicente Risco que dí:

"Enqui podese ser mestre, bachaler, profesor, médico, funcionario,

maxistrado, notario, coengo, bispo, ou ter os mais outos degraos e os mais outos carregos sen saber ren encol de Galiza. O Estado concede gratuitamente o dereito a ignorala. Veleiquí o modo absurdo que se ten de culturizá-lo noso pais: forzandoo a ignorarse a si mesmo"

b) Son os sectores populares galegos os que manteñen vivas unhas das nosas principais señas de identidade: a fala e a cultura que nos caracterizan e identifican como pobo.

c) Loita contra da tendencia monopolista de masificar a nivel cultural as pautas de comportamento do individuo, uniformandoo para facelo receptor mais doado do consumo masivo é innegabel que en Galicia pasa pola defensa intransixente e polo pulo da nosa tradición, do noso pasado, das nosas características, dos nosos costumes, da nosa lingua, etc.

d) O Partido non pode manter unha posición indiferente diante desto.

A dirección tense que esforzar en xogar un papel de vanguarda internamente e todos externamente si realmente anceia ser cabeza na loita de liberación nacional do noso pobo.

e) Consideramos importante vencellála recuperación cultural, o recontro masivo coa dignidade de cidadáns galegos, ó pulo dos sectores económicos (agricultura e pesca) que son en certa medida soportes claves da nosa vida cultural e social. Asimesmo compre prestarlle especial atención ós circulos, que anque dun xeito minoritario hoxe, tentan de pular e dinamiza-la cultura galega (grupos de teatro, cine galego, etc)

3- A cuestión política :

O problema político é o cardinal, sen acción política non pode haber recuperación económica e cultural.

Este é precisamente o eixo fundamental do informe a desenrolar nos seguintes apartados.

ALGUNHAS CONSIDERACIONES DE CARÁCTER ESTRATÉGICO

Denantes de entrar en cuestións mais concretas, e co gallo de homogeneizar, na medida do posibel o noso pensamento encol do carácter progresista e revolucionario da loita pola liberación nacional, parecenos importante suliñar tres aspectos que nos tomamos a xeito de punto de partida no desenrollo dos seguintes apartados.

- 1) No contexto español de capitalismo avanzado, no que existe unha tendencia á uniformidade central, hai unha contradición entre economía central (domeante) e a periférica (domeada), xogando Galicia éste derradeiro papel.
- 2) A loita polo socialismo en Galicia non pode ser allea á loita de liberación nacional. O grado de desenvolvemento do capitalismo español e o contexto xeopolítico europeo obligan a entender a transición ó socialismo como resltante da fusión histórica dos obxetivos de liberación de clase e de liberación nacional
- 3) A liberaciónnacional de Galicia, entendendo esta fundamentalmente como a conquista dos seus dereitos políticos, co rachamento do seu papel dependente e do seu subdesenvolvemento económico, e coa sua recuperación cultural e social é unha tarefa que lle corresponde ó bloque antimonopolista de clases baixo a dirección ideolóxica e política do proletariado. Situando o problema nacionalnon no contexto de transición do sistema tributario (modo de producción feudal) ó capitalismo senón na etapa de imperialismo e de transición ó socialismo.

PAPEL DE GALICIA NA CRISE. O PEG.

Evidentemente a crise económica afecta dun xeito específico á economía galega dado o seu papel de dependencia. As graves repercusións da crise en Galicia veñen dadas fundamentalmente por :

- a creba de sectores productivos con grande peso na economía galega
 - (sector pesqueiro e derivados: industrias conserveiras)
- o estancamiento secular do campo galego xunto coa posición gubernamental de non tomar ningún tipo de medidas para a sua recuperación.
- a creba de sectores productivos que como a construcción naval necesitan dun tratamento especial de apoio crediticio.

Dende o noso punto de vista, as tendencias que se manifestan no PEG, cuxa explicación atopase no informe ó segundo Pleno do CC do PTE (A situación actual e as tarefas do PEG), actuan no caso galego nunha unica dirección :facer medrar cada vez mais o papel dependente de Galicia no conxunto da economía española agudizando os problemas estruturais da nosa economía e obligando a Galicia a seguir sendo a fornecedora de ma-

man de obra barata e enerxía dos centros de acumulación capitalista. 4

Esta apreciación ven confirmada por distintas razóns:

-na crise o capital trata de salvagardar ^{fundamentalmente} os seus centros neuralxi-
cos de acumulación

7-Os cambeos na estratexia industrial do grande capital, polos que a construción naval non é considerado como un sector para a extracción de beneficios directos, teñen unha grave repercusión en Galicia (Vigo e Ferrol) polo que este sector representa en canto á ocupación de man de obra (un 3,5 % do total da poboación asalariada galega)

-O plantexamento de intervir o menos posibel na economía significa que Galicia seguirá sendo destinataria de industrias alleas á sua realidade, nas que somentes realizanse en Galicia determinadas fases de transformación, as mais contaminantes e que menos mans de obra ocupan, (Alumina en S. Ciprián, ampliación da Refinería na Coruña.....)

No que respecta ó ingreso de España da CEE consideramos urgente e imprescindible que deste CC saira nomeada unha comisión que estude as repercuśóns da entrada na economía galega, có gallo detomar unha posición ó respecto, suscibindo plenamente os acordos do II pleno do CC do PTE. De todos los xeitos queremos constatar que os plans políticos e económicos do goberno van encamiñados nesa dirección, e velan están os resultados.

A DEREITIZACION DO GOBERNO. A UCD LEXISLA

A concreción da política da UCD insertada na filosofía da saída á crise coa que os monopolios movense por esta vida, vai apuntalando, cada vez con mais capacidade irreversible o modelo de sociedade que o capitalismo nos depara, e por conseguinte facendo mais inevitable o choque frontal entre dous modelos distintos de desenvolvo, de moral ...de sociedade.

Xa que logo, comre analizar en concreto os pasos prácticos da UCD sen perder de vista a perspectiva denantes suliñada.

Despois das derradeiras eleccións lexislativas a UCD cambea de tendencia no xeito de gobernar, anque namesma dirección de facerllas pasar putas ós traballadores, colocando a España como parente probe, pero á mesma altura de padredumbre ideoloxocá, económica, política, social... que o capitalismo europeo.

Xa non se trata hoxe de ~~ixela~~ levá-la oposición á horta (Pactos da Moncloa) para filosofar xuntos -goberno, oposición- decindo que "estamos en crisis, que hay que salvar a la recien nacida democracia y que todos tenemos que arrimar el hombro" tentando impregnar deste xeito de pensar ó conxunto da sociedade e mesmo ós oprimidos. Tratase de facelo pola "Jeta" da maioría parlamentaria, anque seña resucitando vellos mortos do franquismo: "es cosa de rojos....." porque coñece e confía no raquitismo e mezquindade da oposición parlamentaria.

Disque a UCD dereitzizase. Atreveriamonos a pensar que non, Impón a sua aplastante política pero como unha apisonadora en solitario, esquencendose dos que noutros tempos foron os seus compañeiros de viaxe e facendolle algúns que outro agarimo ós socialistas, quenes asúa vez responden que non queren aillar ó PCE pero que non ven con malos ollos o seu noviazgo bipartidista coa UCD

Velai pois á UCD obsequiandonos cun Estatuto do Leite que, cca pretensión de abaratar o precio, forza ó sector leiteiro a unha restitución pola que vanse a arruinar a meirande parte dos labregos galegos.

Velai o estatuto do traballador e como a UCD comeza e guisa pola sua conta un aborto chamado Estatuto de Autonomía para Galicia.

~~XXXXXXXXXX~~ Estatuto do traballador. - Unha vez aprobado o Estatuto do Traballador é necesario valorar unha serie de implicacións que comporta este novo marco de relacións laborais claramente favorabeis ós propositos do grande capital:

-Significa un grave atentado contra os dereitos democráticos e pecha o comiño ó establecimento dun marco galego de relacións laborais.

-Facilita o despidde a flexibilización de plantillas na filosofía de establecer a libertade de mercado no referinte ó traballo con todas as implicacións que elo comporta nuns intres de outo índice de paro.

-O traverso dos mecanismos establecidos para a negociación, e doutrios pretendese configurar os sindicatos como sindicatos de xestión (estilo europeo) para manter ós traballadores en loitas puramente puntuais e non políticas, favorecendo ás opcións sindicais reformistas (

6

(hoxe principalmente a UGT) e poñendo grandes restrincións ás forzas revolucionarias e nacionalistas.

Xa que logo, esta lei froito da iniciativa da UCD, da imposición da dinámica bipartidista e coa posición defensiva do PCE, consolida a ofensiva da patronal ó tempo que abre novas vías de contestación e resistencia obreira de carácter radical

----Estatuto do leite.— Os obxetivos que persigue o Estatuto están claramente expresados nos artigos 4 e 5 : adaptalo noso sector leiteiro para facelo competitivo cos mercados extranxeiros (lease CEE) e liberalizar los precios e o mercado nacional. A principal restructuración que propón o estatuto é a constitución de granjas de producción leiteira (artigo 9) a xeito de unidades básicas de explotación leiteira, unecas ás que se lles concede algunas garantías de recollida do leite. Esta primeira medida provoca a roña de centos de familias labregas galegas que non poden adaptarse e constituir granjas dese tipo pola cantidade de requisitos que esixe o seren rexistradas como tais:

fai falla un minímo de 10 vacas maiores de dous anos cunha extensión productiva de duas mil unidades forraxeiras por vaca e que produzcan un minímo de 3.000 litrosanuales. Asimesmo fará falla dispor dunhas condicións "especiais" en canto a costes, infraestructura (auga potable, luz) ademais dun equipo mecánico que incluie ordenadoras e filtrado, refrixeración e conservación do leite.

E claro que o Estatuto do Leite é unha medida enmarcada perfectamente na filosofía do PEG e encamiñada ó empobrecemento dos pequenos propietarios (meirande parte dos labregos galegos) e o apoio ós grandes empresarios.

Os crétos oficiais non son dabondo para que o pequeno propietario poida modernizar e agrandar la sua explotación ; non sendo así para os grandes empresarios agrícolas que ademais de le poder facer frente a estas situacions , son protexidos mediante beneficios e exencions estatais (art.41 .c).

Pero ademais , a creación de " agrupacións de granjas de producción leiteira" comtemplase no artigo 33 coa esixencia mínima de 50 gandeiros asociados ou dun mínimo de 1000 vacas, volve a por nas mans dos

7

grandes empresarios agrícolas as axudas e beneficios que o Ministerio adicarálle a estas agrupacións, xa que dabondo difícil será acadá-la asociación de 50 pequenos labregos, é mui doado que dous ou tres empresarios agrupen as suas vacas e poidan constituirse en empresas de recollida e transporte do leite con axudas estatais (art. 84) reprodución e inseminación, recria de cuxos etc.

En definitiva, con esta política vaise configurando un modelo ~~ag~~ agrario antigalego: un campo domeado polas grandes esplotacións frente as que os labregos non poden competir nesa "economía de libre mercado" xa que o precio indicativo do leite fíxase pola media de coste nunha serie de granxas "representativas" (art. 91,92).

Compre, ~~xamais~~ xa que logo, dar a ~~coñocé-lo~~ estatuto explicando con claridade o seu significado e creando as condicións necesarias para que seña rexeitado polos ~~galegos~~ labregos.

O BLOQUE SOCIAL MAIORITARIO

Para entrar no problema do Bloque Social Maioritario entendemos que compe sairlle ó paso a unha polémica que de xeito morno e entre bastidores estáse a dar no P. .Facémolo co gallo de deixar clara a nosa posición ó respecto, e porque entendemos que é precisamente nesa polémica onde pode estar o meollo, o fío conductor da definición do ~~Ex~~ B.S.M.:

Hoxe, dise no P. que unha oleada de suposto radicalismo infantil está tentando anegá-las noas filas.

Dise tamén que esa política de desesperados para minorías, o único que acada é aillá-lo P. das grandes masas e recluílo nun núcleo, ademais de minoritario un tanto pasota. En definitiva que esa política é froito da desesperación polas dificultades coas que nos atopamos os ~~ml~~ na actual situación e que mais que ir encamiñada na dirección do bloque social maioritario, alónxanos del.

Pois ben, nos entendemos contrario, anque somos conscientes de que o etiquetar é o xeito mais eficaz de evitá-la polémica, e por conseguinte de fuxir da busca aberta, democrática e pluralista dos

problemas e as súas posibeis solucións.

E mais dodo decir: " Yo soy la verdad y la vida " ~~XIX~~, todo o externo ou distinto a mi é " radical-pequeno burgués", "esquemético-socialdemócrata" etc.

Nós, en principio pensamos que de partida a polémica entre posicións radicais e reformistas, senón é falsa sí polo menos unilateral e parcial.

Non está situado o problema, ó noso entender, si diante de tal ou cál cuestión política o correcto é en ser mais radicais de palabra que os reformistas (PC,PSOE) para diferenciarnos déles, ou en non ir mais acolá dos seus plantexamentos para facer posibel a unidade, razonando ademais que, en definitiva son as demandas das masas nese intre e o seu nivel de concencia colectiva non lles permite ir mais alá.

Si ésta fora a ppblémica é probabel que mais ~~enemigo~~ que un P. como "colectivo pensante" fóramos un pelotón de subnormais.

Erguer muros deste tipò para diferenciá-los m-l dos infantís pequeno-burgueses radicalizados é construir paredes de ladrillos pero sin cemento polo que é probabel que non se termen ó pasar da cuarta fila.

Nos entendemos que a polémica está centrada realmente na "actitude vital e política" a manter polo P. diante dos novos fenómenos e problemas sociais.

Ou é non é certo acaso que cada vez son mais os factores e clases que diante de cada reivindicación concreta poñen en cuestión o capitalismo, có seu modelo de desenrolo, cos seus valores morais, eticos. ?

Ou é non é certo que cada vez de xeito mais maioritario anque aínda seña unha minoría , empézase a plantexá-lo problema de estar dentro ou a extramuros do sistema?.

Camaradas, estamos inmersos nunha crise económica que é a crise moral, ideolóxica, de puntos de referencia etc.

O reformismo político quere encorsetá-la clase obreira na loita por melloras parciais, reivindicativas, que non poñan en cuestión ó

sistema como tal, e aillá-la doutras clases e movementos revolucionarios (feminismo, xuventude, ecolóxico, etc) presentándollos como tolos, marxinais, pasotas etc.

E fanno ben porque ese é precisamente o camiño mais doado para entregarlle á clase obreira atada de pés e mans ós monopolios, evitando que seña éla o motor de todo o movemento de rechazo ó sistema evitando que seña a clase obreira, a que realmente non ten nada que perder, a portadora dos novos valores, da nova moral, da nova vida.

As veces fálalles esto, e cando é deste xeito, non teñen reparo en desconvocar mobilizacíons, encaixonálas, ser un factor de orden, en definitiva sélo mais fidel can de palleiro do sistema no seno do pobo.

E se non, aí están as derradeiras mobilizacíons estudiantís e obreiras.

Non é pois, o noso entender, problema de ser radical ou moderado, é capacidade ou non de aglutinar todo o descontento, que é moito e sin engaiolalo facelo confluir até conquerir unha saída á crise favorabel ós sectores populares.

Non facer eso, sí que significa alonxarse do bloque social maioritario para, buscando diferencias de principios no papel cos reformistas, ir na práctica ó seu cú convertíndonos de feito en pulgón do can de palleiro namentras o noso marxe a vida xenera novos e novos movementos dos que nós sí realmente "pasamos", alumeados por non sabemos que doctrina esclerotizada e inmoral.

Hainos que pensan, e nélo basean a meirande parte do seu razonamento, que o problema cardinal do bloque social maioritario, é o de dotarse dun programa moi ben definido e órredor del ir xunguindo con pacencia ás clases e sectores obxetivamente interesados en conquistar ese programa. Son os que confunden o seu papel, en vez de adicarse á política poderían ser vendedores de Avón.

Outros, pola contra, pensamosque apesares de que compre dota-lo proxecto de Bloque social maioritario dun obxetivo (programa de goberno) capas de aglutinar polo seu contido ás clases e ós seus represen-

10

tantes (os partidos) para alcontar unha saída a crise favorable á meirande parte da poboación, non é eso o fundamental.

O fundamental o noso entender está en saber ir pulando os diferentes movimentos de masas nos seus frentes propios para ir infundindo unha vontade consciente de cambeo e de confluencia ó golpear ós monopolios.

Se ben é certo que como Partido entendemos que ese obxectivo común é o de conquistar un goberno galego que poña en marcha uns puntos mí nimos dos que despois faremos referencia, non é menos que eso hoxe é un punto de referencia no terreno da propaganda política.

Os obxetivos a cubrir por ese goberno galego serían -mellorar as condicións de vida do pobo abordando os problemas do paro, os niveis salariais e a inflación.

- Apoio á pequena e mediana empresa sobre de todo a construcción naval e otextil

reordenación e polo dos sectores básicos da nosa economía: agricultura, pesca e mineiría.

-por unha industrialización axeitada os nosos recursos e de carácter integral.

-Un plan de urxencias para un sector en crise: a construcción naval

- Un plan democrático de reordenación territorial

PRINCIPALES EIXOS DA NOVA POLÍTICA PARA AVANTAR CARA O GOBIERNO GALEGO

~~XXVII CONVENTO DE XORNALISTAS DE GALICIA~~

Tratase de apuntar eiquí todo o que coñecemos encol de Irmandade Galega da cuestión sindical, feminista, etc., para poder sacar xa algunas conclusións prácticas que expoñeremos no plan de traballo.

Somos conscientes do incompleto do noso coñecimento en todos os campos de actividade que tratamos. De ningún xeito pode esta aportación tomarse como algo rematado ou completo, xa que mesmo nalgúns aspectos claves quedamonos no plantexamento do problema sin acadar a darlle solución

1.- A loita autonómica. O federalismo. A autodeterminación.

A loita pola autonomía en Galicia está pasando hoxe por un intre que dadas ás suas características revístese dunha importancia e transcendencia especial.

Por primeira vez o conxunto da oposición cadra na postura do NON diante do referendum e rachase, cara á opinión publica polo menos; coa tan traida e levada política de consenso. A U.C.D. queda en solitario defendendo un sucedaneo de estatuto de autonomía, tentando levá-la polémica ó terreno de si o estatuto está ou non a altura dos de Euskadi e Catalunya.

Non se trata eiquí de dar as razóns polas que hai que decirlle NON ó Estatuto da dereita -por outra banda evidentes- senón de tentar situar a posición das diferentes forzas políticas diante do referendum có gallo de plantexar unha actividade independente do Partido.

E evidente que a UCD non soio utiliza os medios de difusión de masas para crear corriente de opinión favorabel ó estatuto(nas derradeiras semáns o bombardeo sistemático na prensa fixose notar) senón que utiliza a sua maioría parlamentaria, có apoio dos socialistas claro está, para facer unha lei que dun plumazo tenta solucionalo problema de que por primeira vez a esquerda senón unida si en bloque fagalle frente ós plans de U.C.D.

Si sal NON o estatuto teremos de esperar cinco anos mais para ter autonomía. Xa se xustifica a dialéctica do menos malo, o que lles facía falla ós reformistas para decir NON dun xeito meramente electoral desexando e traballando o mesmo tempo pra que saia o SI, ~~xxvii~~ e unha vez no Parlamento galego ter verborrea ^{de desencontro} para rato.

E pois evidente que a clave da situación xa non está hoxe en decirlle NON ó aborto estutario da UCD, senón en cómo se dí e qué alternativa lle ofrece a esquerda ó pobo galego na actual situación.

Compre dende o noso punto de vista a unidade mais amplia posibel para facer unha campaña común e unitaria ó redor do NON baixo uns puntos mínimos asumidos por todos, o tempo que se adequire o compromiso de pulá-la elaboración dun estatuto alternativo pola vía mais democrática e participativa posibel. E evidente que si esto se dera na práctica a nosa posición sería a de non ter á Constitución como teito autonomico.

Mais ¿é materializabel neste intre unha alternativa semellante? A pesares de defender que hai que traballar nesa dirección e materializar ~~xxx~~ las cotas mais amplias posibeis de unidade polo NON atrevemonos a decir que é unha alternativa no terreno da propaganda política.

E claro que a profundidade e a consecuencia do NON dentro da ~~xxx~~ meirande parte dos partidos non pasa as barreiras da busca dos votos. Mais que interes por tentar darrle a volta á tortilla na correlación de forzas no que á loita autonómica se refire, tratase dunha carrera por ver quen se diréncia mais para no seu ~~díavender~~ mellor o produto no mercado electoral.

Evidentemente no caso que se dera a opción que nos propugnamos estariase avantando de grande maneira na alternativa de governo que defendemos para Galicia e do marco autonomico que a pode facer posibel. E decir a nosa posición política diante do referendum está vincellada ó noso obxectivo autonomico, que por decilo dalgún xeito é de transcendencia estratexia.

E pois claro que non se dan as condicións obxetivas para que esto se materializa. Si asi fora evéidentemente non estariamos onde estamos.

E moi probabel, o menos dende o noso punto de vista, que de non darse unha posición coerente e unida ó estatuto da UCD arrinque o SI. De calquier maneira dease esto ou non, parecenos comenente suliñar cásos serían os eixos de avance a proponer como P. na loita de liberación nacional, xa que con estatuto ou sin el configurariase unha nova situación política. Xa que logo, coidamos que a AUTODETERMINACION e o FEDERALISMO pasan a seren reivindicacións políticas a demandar decotío.

E decir, na medida en que se avante ben na loita frontal contra o es-

tatuto aprobado, por ser incapaz de satisfacer minimamente as necesidades do pobo galego ou ben na loita por poñer en pé unha alternativa ó valeiro político no terreno das reivindicacións nacionais deíqui a 5 anos, cobra especial importancia e é mais doada a sua comprensión polo pobo, a reivindicación dunhas relacións entre os pobos en pe de igoalda de e por conseguinte o dereito de facerse a si mesmo decidindo o seu futuro. En consecuencia xa o PTG hoxe ten de incorporar na sua propaganda política o dereito á autodeterminación e ó federalismo.

Non cabe dúbida que no caso de haber estatuto, as eleccións ó Parlamento Galego constituyen unha das batallas políticas cardinais. Esto trataremolo no apartado que fala de I.G. e no plan de traballo.

2.- Irmandade Galega

Irmandade Galega suscita toda unha chea de preguntas no seno do Partido e por conseguinte de interpretacións e de actuacións prácticas diversas e diferenciadas.

Despois de varios meses de caseque ningunha actividade do Partido respecto a IG no seno dos respectivos comités locais somentes pódese chegar a unha conclusión realista: apesar dos pesares o tema IG non está dабondo debatido no Partido e esto xunto con outras cousas fai que obligatoriamente adoptese a posición de pañar de IG.

Tentaremos de plantear eiquí cal é a nosa posición, cando menos dian tedaquelas cuestións que consideramolas mais importantes.

¿Por qué nasce I.G.? Moitos colegas inda teñen no seu coco a concepción de que IG é o froito dun grupo de independentes que non atopan acougo en ningunha parte e que queren crear o seu propio tenderete a ser posibel canto mais electoral mellor.

Por suposto que esta apreciación está lonxe dабondo das razóns que a nós asemellannos obxetivas en canto ó por qué do nacemento de IG.

Pola contra entendemos que IG é froito da maduración de toda unha chea de condicións no seno dun sector da vanguarda política do pobo galego, algunas das claes imos expor anque seña dun xeito esquemático.

En primeiro lugar dase unha evolución no campo donacionalismo configurándose e aparecendo no panorama político forzas nacionalistas autonomistas. As eleccións obligan a estas forzas a agruparse na coalición UG

que se presenta como un compromiso estrictamente ~~deuxelazk~~ de partidos de "ámeto nacional galegos", sin ningún outro criterio, lanzando para ello unha campaña indirecta de apoio de firmas de xente de clara militancia sindical e partidaria e de independentes, algúns dos que nas eleccións municipais servirían para cobri-la debilidade orgánica da coalición.

A participación dos independentes nas listas de UG cara as eleccións municipais incorporan ó compromiso un novo elemento que os xestores de UG non queren ver. Xa non se trata dunha mera coalición partidista.

O non contaf con esto no famoso pacto da esquerda para aedé-las alcaldías, xunto coa experencia práctica de "eleccións primarias" pola banda precisamente dos independentes, ademais da actuación pechada e elitista dos dirixentes dos partidos PSG, POG, PG., fai que xurda a necesidade de buscar unha organización asamblearia e galega que de principio supere á experencia de UG naqueles aspectos restrictivos e non participativos causadas polo estreito espíritu partidista que preside á coalición.

Doutra banda IG esposta á necesidade obxetiva de entender, pola banda dun amplo sector de vanguarda, a política e a concepción da participación na mesma dun xeito diferenciado dos clásicos, incorporandolle ó asamblearismo e á democracia directa e aquelas cuestións propias e diferenciadas da realidade galega.

¿ E esto qué ten que ver coa nosa política? preguntaremonos.

Dannos ganas de respostar cun punto e aparte. e coa verba TODO, mais evidentemente correríamos perigo de "simplismo"

Sería tan falso decir que IG é o bloque social maioritario que propugnamos, como decir que é un tenderete ó traverso do que nos imos presentá-las eleccións disfrazados, xa que hxendía o PTG non pega electoralmente.

IG sinxelamente é hoxe un instrumento axeitado para organizar e facer confluir a destacamentos das clases e sectores interesados na loita de liberación nacional vincellada a un proxecto de modelo de desenvolvemento distinto, cuestión que vimos definindo como un dos eixos claves da nosa existencia e actuación política.

Agora ben, é tamén claro que "organizar e facer confluir" moitas

vérgadas vai xungido a controlar burocraticamente ou a pensar que o Partido convírtese unicamente nun núcleo de conspiradores, que en base a un grande aparato, planifican meticulosamente os pasos a dar no senso de IG.

Pensamos que o papel do Partido no seno de IG nen é o de perde-la sua identidade, nem o de aseguralo seu protagonismo o travesso do copo das suas estructuras. Pola contra, somentes a defensa a ultranza da esencia e características de IG permite ~~xxxxxxxx~~ situar ó partido como un polo de referencia para a xente de IG, en canto que somos nos os mais interesados a nivel práctico en sacar adiante ese proxecto político. Evidentemente esta defensa non ten nada qué ver coa obsesión típica de control burocrático da "Irmandade" pero sí moito coa organización eficaz do P. dentro déla para discutir, planificar e poñer en marcha as tarefas ~~xxxx~~ correspondentes, en beneficio do desenrollo e capacidade de IG.; nin ten tampouco que ver coa non capacitación do partido para ofrecer alternativas concretas a Irmandade Galega referentes ó avance e concreción do modelo social que pretende: Ordenación do Territorio, Plan enerxético, papel dos axuntamentos en relación a ese modelo, estudio dos métodos e procesos da lucha a desenrolar, etc., etc.,...

Doutra banda as eleccións ó parlamento galego son un interrogante que depende da saída que se lle dea ó estatuto no referendum, e ó marxe de cal seña a nosa posición ó respecto si estas se presentan, en canto a si a participación de IG é comenente ou non para o proxecto que representa, pensamos hoxe que as eleccións poden significar unha importante palanca política para a materializar con meirande eficacia os nosos obxetivos.

Xa que logo, do avante orgánico de IG depende en certa medida o éxito ~~xxxxxxxx~~ ou non dos resultados na contienda electoral. E con esto afirmamos que IG, ente outras moitas cousas, tense que preocupar e moi to das eleccións, anque mesmo fagao dun xeito diferente ó clásico na maneira de presentarse. Por poñer un exemplo: afirmando e adequerindo o compromiso público de que si un soio home da sua lista sal escollido, o conxunto da mesma rotativamente pasará por ese parlamento para convertirse en portavoz real dos problemas de todas e cada unha das bisbarras e parroquias, sustento territorial de Irmandade Galega.

3.- A cuestión Sindical

Despois de mais de tres anos de sindicalismo legal existe unha situación de valdeiro ideolóxico ou de crisi^s de identidade si se prefire.

Non estaremos limitando a actividade sindical ó meramente reivindicativo e á mera utilización política através dun sindicato mais, e na parte que como grupo minoritario no corresponde?

O certo é que a situación actual que ven determinada pola ofensiva patronal coloca ó sindicalismo de clase nunha posición crítica. Como incorporar ás masas a unha loita(que esixe grandes sacrificios) consecutiva pola defensa dos seus intereses inmediatos si os resultados van a ser cás que sempre negativos?

Non será millor adaptarse a unha estratexia de recesión, evitar todo voluntarismo revolucionario e tomar posiciones o carón do reformismo explotado as suas contradición? A dureza actual corresponde con esta época de crisi^s e seguramente seguirá medrando. Nesta situación o campo de maniobra ~~enquadrado~~ do reformismo do reformismo é mínimo, e todos os plumíferos do réximen andan a repetirlle: irrumpe a esquerda revolucionaria, etc., coidado coas mobilizaciones, ollo coa vosa esquerda. Xa que logo, dende outra posición teríamos de preguntarnos: Non estaremos deixando pasar outra oportunidade e caendo na filosofía de evita-los riscos, postrándonos diante da lóxica do sistema e sucumbindo na dinámica dos reformistas?

Estas son dende logo duas posturas de significación práctica ben distinta.

O PTG debe dotarse dunha mínima política sindical que permita os seus militantes actuar sin ningunha atadura prejuiciosa na dirección de erguer un potente movemento obreiro.

O noso entender esta política debe contar os criterios básicos para o desenrollo dun sindicalismo revolucionario ó tempo que pódese avanzar unha postura organizativa concreta: a Central Sindical Galega.

Tais criterios básicos poderiamos agrupar en tres categorias, ~~en~~ a das grandes cuestiós ou principios que configuran o modelo de sindicalismo que se pretende, a dos componentes fundamentais do sindicalismo revolucionario na actual época histórica, e a dos principais eixos da actividade práctica inmediata, a, b, c, respectivamente(tal como se agrupan no documento da CTG "Plantexamentos xerais para sindicalismo revolucionario" aprobado en Setembro do 79"

a) O modelo de sindicalismo que se pretendé debe ir definido por un anticapitalismo consecuente na actividade práctica de conflictos concretos e na actividade sistématica de propaganda faiendo fincapé do que o sistema capitalista significa para os traballadores, tirando por terra a falacia democratico-burguesa, e ofrecendo perspectivas de cambio, a poder ser definindo un modelo económica e social radicalmente contrario ó que se nos quere imponer. Debe ser un sindicalismo independente ~~ain~~ que eso signifique "independencia para facer economicismo, ambigüedad ideolóxica e ~~en~~ sometimento político" sinón verdadeira independencia, existencia dun movemento obreiro autónomo ceibe do texemanexe(nin se compra, nin se vende), de ningun partido. Debe ser un sindicalismo galego, que identifica liberación nacional e social, que traballa por erguer a cultura galega, que toma o ameto galego como definición de operatividade e artellamento organizativo. Debe de poñer en práctica aquellosxeitos de organización que basados no interés de ~~en~~ participación e no principio de libertade e democracia faciliten a liberación da enerxia revolucionaria da clase obreira. Debe dotarse dunha teoría propia da acción sindical que coloque na ~~pi-~~ cota os métodos que comunmente utiliza o reformismo para presionar ó goberno de turno, desvia-la loita dos traballadores e utilizala ei beneficio propio; unha teoría que racionaliza, argujente e potencie métodos de loita radicais, que dote de entendederas á loita de RESISTENCIA que o sindicalismo revolucionario debe de organizar ~~en~~ contra as pretensions do capitalismo, que sexa en definitiva un compendio de experiencias e guía da acción sindical revolucionaria,

reflexo de como imos actuar e como nos imos a organizar.

b) Os componentes fundamentais do sindicalismo revolucionario enriba dos cales debese actuar para avantar no desenrolo e profundización do mesmo e que suponen unha clara direrenciación c'os reformismo veñaen determinados pola sua relación directa coa reforma económica que o grande capital pretende na actual época de crisis.

Así: os problemas de acción sindical relacionados c'os ritmos de produción, flexibilización de plantillas, etc, o grave problema do paro, e defensa dun varco galego e democrático de relación laborais, a loita contra das centrais nucleares, e a necesidade de promover a formación sindical, cultural e política dos traballadores que xunto a sua actividade práctica axuda a organizar a loita de resistencia e a erguela lua concencia de clase.

c) Os principais eixos da actividade práctica inmediata aparte dos que se derivan dos outros dous apartados son aquiles relacionados cunha determinada coiuntura política (aprobación do "Estatuto contra o traballados", posibilidade da firma do acordo marco, patrimonio sindical, eleccións sindicais...).

Entre os minimosmais importantes sinalariamos: a existencia dun ámeto nacional de negociación (como se está a facer na construcción, caixas de ahorro, etc) e a potenciación da dinamica de resistencia ós convenios estatais, desentollo dunha política global de enfrentamentos contra o acordo marco e xunto a ésto a potenciación dunha dinámica de unidade c'os sindicatos contrarios a ese tipo de acordos, planificación dunha política de desobedencia obreira conta o aumento de productivade, en defensa das condicións de traballo, dos posto de traballo e dos dereitos sindicais e laborais que a patronal pisotean no ⁵estatuto de Traballador.

Ben , unha vez definidos estos criterios básicos- causa totalmente necesaria hoxe para luberar ós militantes da sensacion de que a dirección de PTG pasaba da cuestión sindical

!Terrible problema o que a dirección non formule a tempo e antes que naide unha política! xa podemos decir claramente que a opción sindical que o partido apoia e traballará por ela é a de Central Sindical Galega. Neste senso participaremos e opiremos todos os colectivos obreiros que assumindo baseadamente o modelo de sindicalismo antes descrito se constituian no camiño da Central Sindical Galega, así como instaremos a outras forzas políticas a manter xuntanzas e debates para participar neste ~~xxxxxxxxxx~~ proxecto. Pensamos asimesmo que I.G., como algo destinto de PTG, sería polas suas características unha organización idonea para colocar na sociedade ~~da~~ galega a necesidade da CSG. **I»»**

Por último sinalar que na formación da CSG o fundamental non pode vir dado através dun pacto político entre diversas forzas políticas, senón como culminación dun proceso de confluencia de toda unha ampla corrente sindical revolucionaria. E por elo que consideramos o traballo propio através de IG así como o do P directamente o aspecto clave para o pulo desa corrente sindical revolucionaria. O mesmo tempo está claro que determinados compromisos políticos con forzas como o PSG, POG etc, darían a este proxecto unha cobertura idonea para un mais fácil desenrolo.

Debemos de defender dende xa que a constitución dessa C.S.G. sexa plenamente democrática e asamblearia, porque ademais hai determinados círculos políticos que necesitan desta aclaración posto que queren considerar á CSG como unha estratexia de "absorción petera".

5 A.-A cuestión universitaria

Era necesario traguer eiquí a problemática universitaria inda que faltos dun cabeo de impresións cos camaradas que participaron directamente nas importantes movilizaciones de Santiago e doutros lugares non fagamos mais que intentar esbozar rasgos xerais á espera, mesmo antes da celebración do proximo CC, de datos que poidan precisar mais e millorar este apartado.

Note: por un erro, o nº 4 que corresponde á cuestión feminista vai ó final deste apartado.

14 de

As mobilizacíons masivas de estudiantes que significaron un rexeitamento ó modelo de universidade que o grande capital español pretende, incorpo - ran algo mais que unha resposta ás medidas de UCD e o comportamento das autoridades academicas, incorporan un anejo de cambeo, unha necesidade masiva de manifestarse contra un sistema opresivo a todos os niveis e, rachando coa incomunicación, superando a frustación e a apatía dos derradeiros anos, buscar novos xeitos de relación, novos xeitos de loita e formulas organizativas axeitadas.

Mirando as manifestacíons e concentracíons de estudiantes estabamos vendo a sua autoafirmación, a expresión dos desexos daqueles que non admitem calquer migalla como unha vitoria nin están dispostos a acep - tar neutralmente as actuais estructuras .Pero como viña a decir unha octavilla da nosa organización universitaria, agora o problema está en darlle continuidade a esa contestación, en potenciar o debate político có gallo de sintetizar experencias e definir o contido da loita así co - mo abrir posibilidades á estabilización de fórmulas organizativas.

En relacion a esta necesidade temos de situar a laboura do Partido na Universidade. Por elo, a nosa actividade non debe de ir dirixida a tentar de imponer un criterio ideoloxico e en base a el organizar ós estu - dantes para asegurar así " unha zona de operatividade" (partidista se entende), senón que polo contrario debemos intentar acadar un movimen - to universitario amplio de contido revolucionario, que cuestione a sociedade e a universidade actuais e sexa portador dunha vontade de c cambeo. Nestesenso debemos de considerar qué a dispersión e falla de claridade as veces encol do contido e alcance da loita provén non tam - to da existencia e expresíons de diferentes idéoloxías- cousa totalmen - te necesaria- como da falla de conciencia do sector avanzado do seu pa - pel, da non implicación polo momento, dese sector na elaboración de propostas alternativas e na necesidade dun traballo continuado. O mes - mo tempo é importante tamén ter en conta a pouca implantación do Parti - do na universidade apesar do favorabel"cambeo de imaxen" que tivemos nos derradeiros tempos, a escasa experencia das masas na loita e o sen - timento de frustración e desencanto político inda presente en sectores maioritarios do estudantado.

Os eixos de actuación do P. deben conxugar, o noso entender, os aspec - tos ideoloxicos do movimiento universitario actual e os aspectos meram--

20

mente reivindicativos e políticos para ser capaces de acadar ese movimiento amplio que pretendemos, tendendo unha ponte entre os sectores mais avanzados e os mais retrasados. Tais eixos serían:

- a loita pola democratización e contra o autoritarismo na vida universitaria.
- a loita reivindicativa pola millora das ~~xxix~~ condicións materiais do ensino, (presupostos, convocatorias, calidade do ensino....) selectividade, pisos, etc.,
- propaganda sistemática na forma axeitada da problemática social e política, pulando así correntes de opinión progresistas que pueden expresarse de multiples xeitos asegún os casos concretos.
- loita contra o proxecto de lei de autonomía universitaria de UCD
- defensa dunha universidade galega, vencellada ás necesidades económicas e sociais da nosa Terra.
- pulo de correntes progresistas e revolucionarias que enfrentandose ó modelo de sociedade do grande capital entroncándose co proxecto de IG e do Partido. Así, a loita antinuclear, o feminismo, defensa de determinadas concepcións relacionadas có modo de vida, calidade desta, actividade científica, etc.,.

Quizais esté de mais decir eiquí que para avanzar en todo esto o P. debe de estar aberto a toda clase de experencias, estudalas criticamente e proponer en consecuencia, prestandolle unha especial atención ó traballo político ósector avanzado.

Doutra banda debemos de esforzarnos por ser un punto de referencia claro en quanto ó contido radiacl que a nosa opción representa e como testimonio dunha alternativa ó sistema e dun novo modo de vida.

En canto a xeitos de loita e de organización se refire debemos de estudar aquellas cuestións novas, de carácter radical utilizadas polos estudiantes e que contaron caseque sempre có noso apoio, expresión da naturaleza anti-sistema desta loitas. Xunto a elas os métodos tradicionais de asambleas, tribunas, ocupacións, siguen a cumplir un papel importante que hai que defender cara a facilitar a participación masiva. O agrupamento dunha parte importante do sector avanzado en colectivos de estudiantes onde se plantexan xa cuestións teóricas de contestación global ó sistema, onde se plantexa a confluencia práctica do movimiento universitario coas clases populares, aparecendo como "laboratorios" para síntesis e elaboración de experencias e alternativas, pode ser

un canla mio válido de principio de organización no que debemos participar e estudar dende os seus cominzos.

Por último ter en conta que na actual situación de escomenzo do movemento e de concentración de forzas o establecimento de acordos políticos con MCG, PST, Liga, e outros pode favorecer a recomposición do movemento. De tódolos xeitos tomamos como clave a propia acumulación de forzas xa sexa através de I.G. ou através do proselitismo directo, entendendo éste como unha tarefa continuada e necesaria (O únecho que o está a facer é o MCG) vincellada á propia materialización da nosa política.

6.-breves notas encol da "cuestión da mocedade"

Dadas as características da unificación o Partido mantivo neste tempo un mutismo absoluto en canto ás loitas da mocedade tanto contra a lei de autonomía universitaria, como contra o proxecto de reforma do código penal e a lei de seguridade cidadán, etc.,.

Ben, tratase eiqui de enfocar a naturaleza e obxetivos do movemento actual da mocedade para que dende o partido teñamos capacidade de enxuciamento e pronunciamento encol desta cuestión de vital importancia no proceso revolucionario.

O movemento da mocedade que a tantos sorprendeu era perfectamente previsibel posto que a crise que atravesa o capitalismo pom ó descuberto mais doadamente a sua incapacidade para resolver as necesidades sociais que el mesmo crea e posto que o trato político que o grande capital está a dar ós xovenes configura unha situación explosiva que provoca un amplio movemento de rexeitamento diante de todas as institucións que apuntalan a continuidade do sistema. E este un movemento que incorpora métodos de loita radicais acordo coa sua natureza e situación concreta, un movemento complexo no que confluien aspectos e tendencias moi diferentes ("pasotismo", ecoloxistas,"delincuentes",...) un movemento anti-sistema que apunta unha morea de caracteres ideológicos propios dun modelosocial ben diferente ó actual como son a solidariedade, a vida natural, o rexeitamento da hipocresia e das fórmulas de comportamento, o rexeitamento das institución burguesas, novos xeis-

-tos de vida e comunicación.....en definitiva, un movemento revolucionario que necesita confluir con outros sectores sociais nunha alternativa de cambeo.

Pero o grande capital que non pode conquerir que a mocedade apoie e participe dos seus proxectos, utiliza o descontento, utiliza mesmo a violencia lexitima que esta mocedade almacena para enfrentala ó resto do pobo, para levar ós sectores populares (tamen á clase obreira) a posicións CONSERVADORAS, e deste xeito imponer con maior facilidade os plans de "austeridade", ó tempo que vai configurando un Estado policiaco. Resumindo, o que se pretende é evitar que o movemento da mocedade apoie e se incorpore ó bloque social necesario para o cambeo, utilizandoselle mais ben como elemento antisocial.

Dito esto, e sin entrar en mais detalles, o partido, que sabe da obligatoriedade de incorporar á mocedade ó bloque social maioritario, debe preguntarse ¿Cómo facer que o movemento confluia na práctica con outros sectores sociais dende a sua propia autonomía evitando polo tanto a sua utilización como mecanismo de control social? ¿Cómo evitar que este movemento quedese en explosións extemporaneas e pasen a ser integrados polo sistema?

Non nos atrevemos a respostar agora a estas interrogañtes por moitas razóns. Ahi quedan. Pero o partido debe resolver a curto plazo, unificando as distintas posicións que xa hoxe existen, froito de prácticas e concepcións tamén distintas.
(Nota: ver "plan de traballo")

4.- A CUESTIÓN FEMINISTA

O capitalismo non inventa a opresión da muller, pero xeraliza a ~~opresión~~ división do traballo en función do sexo e ó tempo crea as condicións obxetivas para superala.

O capitalismo crea por primeira vez na historia as condicións obxetivas para que a muller poida escapar á primeira determinación que sempre pesou sobre ela: o lugar que ocupa nas relacións de reproducción da especie, pois o propio desenrollo das forzas produtivas fan que esto sexa posibel. Este desenrollo vai socavando as bases económicas que sustentan a familia. A familia descomponse como lugar de producción de bens e servizos para o consumo privado e individual e como unidade básica de consumo. A división entre esfera de producción doméstica e industrial tamén tende a desaparecer ~~por~~ pero mantendo o traballo doméstico como clave para a reproducción da forza de traballo, velahí a doble xornada que soporta a muller traballadora.

Endeben, segundo a crise da familia se acentúa e as condicións obxetivas que posibilitan a sua desaparición aumentan, a célula familiar adquire para o capitalismo unha maior importancia, debido fundamentalmente a que asume unha moeira de funcións vitais como son a separación entre o home privado e o cidadán productor, integración social dos fillos, ser o único marco de relación social que hoxe o capital pode opoñer á fábrica... Por elo a defensa da familia, é imprescindible para o capital, o que leva implícito o mantenimento da opresión da muller.

Tamén o desenrollo do capitalismo supón a incorporación da muller ao traballo productivo e ainda que esta incorporación non sifiique igualdade co home na produción, si se contrapón o estatuto que se lle deu na familia, e si asídamos o descubrimento dos antie conceptivos vemos como entra en crise o conjunto de bases sobre as que se asenta a dominación masculina, corolario da crise da familia.

O desenrollo contradictorio do capitalismo, non soio supón a posibilidade da independencia económica tocante ó home, senón que pon en cuestión a súa reclusión as tareas domésticas, e a división do traballo que dela se deriva, plantexando tamén o derrito da

muller a dispoñer da sua propia sexualidade.

Marx e Engels xa preveían esta situación cando apuntaban que a propia evolución do capitalismo sentaría as bases para a liberación da muller así como para a destrución da familia burguesa.

A muller, valuarte desta familia en descomposición nunha sociedade en crise convírtese nun blanco de contradiccións do sistema, impulsando a súa rebelión.

As raíces da radicalización da muller a nivel mundial atopámonos nos cambios económicos que tuveron lugar despois da II Guerra Mundial. En España o feixismo empoñou éstos pero o rexurdimento da democracia política nun intre no que este modelo económico se agota atravesando unha profunda crise estructural, provoca unha convulsión que da lugar como efecto inmediato a radicalización do noso incipiente movemento.

A muller atópase no eixo dunha contradicción continua: a sociedade o mesmo tempo que lle facilita e pon o seu alcance os medios para desprenderse do seu sometimento, lle impón o retorno e enclaustramento nas paredes do fogar.

Esta situación ~~xx~~ manifestase para a muller en:

- a) A democracia burguesa leva consigo toda unha filosofía e cultura da igualdade e libertades individuais, e a muller enfréntase de cotío coa desigualdade diante da lei ou canto menos restriccións importantes dela.
- b).- Dende os anos 60 víñanos asistindo a unha progresiva incorporación da muller o traballo productivo, incorporación que afectaba a 28% das mulleres e que ía en aumento, a imaxe de muller "activa" está en plena expansión. Naturalmente, a muller é proletarizada como tal e en sectores que se consideran extensión do seu papel. Os efectos da crise económica fanse sentir de inmediato nas mulleres, por algo constitúen ese famoso "exército de reserva". A muller non atopa postos de traballo e a que o ten perdeo, xusto cando un soio salario non é suficiente para cubrir as necesidades dunha familia.
- c).- A esistencia do mercado dos anticonceptivos, a pesares da sua peculiar legalización, significa a separación de sexualidade e procreación e a posibilidade de control do seu propio corpo, mentres este control lle é negado sistemática e ferozmente.
- d).- O ascenso do nivel educativo, necesidade do capitalismo,

afectou tamén as mulleres, avivando mais claramente as contradiccions cando, como mostran as estadísticas mulleres con calificación superior son superadas por homes con menor preparación, ou ben terá de renunciar a sua profesión ó pedirlle o marido en aras da " felicidade coniugal".

e).- Conforme se agudiza a crise da familia a intervención na protección desta por parte do Estado faise mais patente e directa e agora cun acicate: a crise, a incapacidade pra incorporar o traballo produtivo a miles de mulleres cando o paro é un elemento estructural do sistema. E imprescindibel que a muller volte á "casa" e para isto reaxústase a sua imaxen e o papel que viña xogando dentro da familia. Se lle exixe sacrificar a sua libertade posibel porque a súa familia a necesita mais que nunca. E ten que sacrificar a sua libertade pra que a sociedade teña ese reduto de intimidade e individualidade dentro da irracionabilidade do sistema, agora non soio terá que facé-la comida, fregú-lo platos, senon que ofrecerse a si mesma como consoladora, psicóloga e pantasma sexual, en definitiva, producí-lo calor e reposo deste fogar gracias os seu papel de muller.

E a gran maquinaria de propaganda ideolóxica ponse a funcionar: "mujer se bella..... reten a tu marido" xunto con " sé una perfecta ama de casa..... lava más blanco".

Evidentemente tal situación é explosiva ~~para~~^{xxix} a muller ~~rebelarse~~ contra dela cuestionando o papel que a sociedade lle fai xogar. Xa non confian en que nesta sociedade funcione o que se supón debe funcionar, o seu home , fillos e traballo entran en contradicción consigo mesma.Pasan de traballar na casa a traballar fora e viceversa, de estar casadas a estar separadas pero en ninxunha parte atopan ese tipo de vida que quixeran para si e para a sua familia, O que se escomenza a cuestionar, de ahí a nova radicalización do ~~xuntar~~ movemento, son os distintos papeis que se lle fan cumplir as mulleres, cuestionando un modelo de sociedade, un tipo de vida que nos envolve a todos na lama. De xeito que o movemento feminista está escomenzando a plantearse como única alternativa a conquista dunha sociedade, dun tipo de vida que non aliene os individuos, e cunhas relacións sociais e personais igualitarias, non mercantilistas e de propiedade.

As reivindicacións de dereitos formais, de dereitos pendentes, estande a tomar como punta de lanza para ~~desembarcar~~

na loita por estas reformas, desenmascarar esta sociedade. E nunca como deixa agora a vanguardia das mulleres foi tan consciente da urxencia da sua unidade, da imprescindibilidade de dotar a este movemento non soio dunhas bases teóricas consistentes, senón tamén dunha estratexia clara e rotunda que seña capaz de actuar como punto de referencia pra tódalas mulleres.

Neste ~~sentido~~, ainda que escasas son indicativas as derradeiras loitas ~~adiante~~ polo movemento a nivel estatal.

A campaña polas procesadas de Bilbao, convertiu-se nunha importante mobilización xeral con dous eixos de actuación:

- Acessibilidade do control o propio corpo.
- A denuncia dunha sociedade que provoca e potencia o aborto á vez que o ilegaliza .

E a estes plantexamentos conseguiuse xunguir a tódolos sectores progresistas e houbéronse de sumar os sectores do propio movemento que viñan mantendo deixa este intre posturas tocante o aborto mais difuminadas e reformistas. Tamen os sesudos estrategas políticos coidaban que este tipo de mobilización poderíase dar noutras países pero...! co atraso da muller española....! , e deronse da cheo coa " cruda realidade", de xeito que hastra o PC que non pretendía polo de agora tocar este tema no Parlamento veuse na obriga de facelo, presionado polos acontecimentos.

Outra loita clarificadora neste mesmo senso é a campaña do direito ao divorcio, tanto ela como os seus preliminares.

Se observa como as organizacións tipicamente reformistas, tal é o caso da ADI, van plantexándose proxectos progresivamente radicalizados no tempo, chegando ó culmen da dificultade da sua postura cando vense obligadas - & adoptar a maioría do movemento unha alternativa unitaria de divorcio sin causas- a ir pola sua banda cun divorcio a medio camiño que non resite a máis mínima crítica.

Nesta campaña divorcista atopámonos por unha banda coa "búsqueda incansable de unidade:" todos xuntos contra o proxecto da UCD ", e por outra banda que o proxecto unitario mais amplio señala aquél que se enfrenta directamente coas concepcións da familia burguesa, e o que é más notabel, que atopa un importante eco entre as mulleres que non forman parte do movemento.

Ben é certo que o movemento feminista en España, ademais de novo, é cativo estando escasamente consolidado, pero isto non nos ten que facer esquecer tanto as immensas posibilidades de desenrollo que hoxe ten, como a importancia que para a revolución reviste a loita de liberación da muller.

Pero...¿cómo avanzar?. A importancia da loita sistemática por reformas que melloren a situación da muller e as suas condicións de vida é un aspecto no que cáseque todos os sectores do movemento están de acordo.

As diferencias xurdan do contido e carácter que se lle pode dar a esa loita.

Para os reformadores políticos o problema da muller, ese 52% do electorado, teñen que forzosamente ser tomados en consideración, pero as características da opresión fan que estos "problemas" se convirtan en escabroso, porque o que é vital pra muller, a desaparición da familia patriarcal, atenta directamente contra o sistema, e calquér reivindicación pode ser facilmente utilizada contra éste. Esto lles leva a operar dentro do movemento para circunscribilo á loita reivindicativa, entendendo esto como a consecución de certas reformas que "melloren" a familia.

Equí reside a diferencia fundamental entre os revolucionarios e os reformistas, uns pretenden abolir a familia patriarcal e os outros reformula.

Estas diferencias co reformismo son moi más evidentes no campo feminista que noutros campos, non soio suxisten unha diferenciación teórica senón tamén unha, xa home, clara diferenciación na actividade práctica, constatabel tanto no carácter como no contido da loita.

En canto á situación do movemento feminista en Galicia, podemoslle sinalar como características xerais:

- Exsistencia de grupos minúsculos con escasa influencia de masas que compiten entre eles.
- Estreita vinculación a determinados partidos de esquerda.
- Desesperada búsqueda de identidade, que se manifesta nas repetidas crise e na aparición de grupos "independistas".
- Ampliación non organizada das vanguardias mulleres.

Neste senso conven reseñar as organizacións existentes e os

seus plantexementos, co gallo ~~en galo~~ de que teña mais coherencia a postura que mais adiante mantemos:

MDL.- Radica en Ourense e Vigo, é unha organización tipicamente reformista que basa a sua estratexia e a sua táctica na loita reivindicativa, acadar unha serie de melloras na situación da muller que non superen o marco político da democracia burguesa. Estreitamente vinculada ó PC é a única O.P. que opera en Galicia, de obediencia estatal.

AGM.- Fundamentalmente en Vigo e Santiago, ven de atravesar unha seria crise na Coruña que levou a sua práctica desaparición, e conta cun reducido núcleo en Ourense. Se define como anticapitalista e orienta a loita por reformas baixo unha perspectiva revolucionaria.

FIG.- Recolle a un grupo de mulleres de Pontevedra e Vigo mui radicalizadas que preconizan a militancia úneca e son contrarias á loita por reformas. **Escisión da AGM.**

GFS.- Escisión da ADIG, organiza a un grupo de mulleres de Santiago, na sua maioría independentes e desencantadas da actuación dos P. de esquerda no feminismo, baixo uns plantexementos de feminismo revolucionario.

ADIG.- Despois da súa escisión queda reducida a Vigo e A Coruña, atravesando unha fase de búsqueda de identidade na que se perfilan dous eixos de actuación política: a) Unificación da vanguardia das mulleres nunha organización única que roupa cos vellos esquemas organizativos herdados dos P. e que baixo un acordo de bases políticas permita a coexistencia de diversas tendencias no seu seno. b) Avontar no feminismo utilizando as reformas dun xeito revolucionario, e buscando novas formas de loita que amplien o movemento levando as mulleres.

Tamén hai que destacar neste apartado a existencia de grupos de independentes na Coruña e Vigo que se relacionan entre si, participando da corriente anticapitalista e nas campañas unitarias.

Nesta situación propoñemos como tarefa fundamental do P. no campo feminista o impulsá-la formación dunha organización unitaria feminista en Galicia que:

- A nutzen a vanguardia das mulleres, hoxe fragmentada en grúpulos de plantexementos similares.
- Que con carácter revolucionario base a sua actuación práctica

na loita por reformas na situación da muller.

Por outra banda compre, por parte do Partido:

- a).- Apoiar decididamente o movemento feminista, baseándose na necesidade de que as propias mulleres tomen nas suas mans a sua propia historia e señan protagonistas dela, potenciando a unidade de acción do movemento en xeral.
- b).- Impulsá-la profundización e desenrollo dunha teoría marxista no tocante a opresión da muller, e do estudo de novos métodos de loita no campo feminista que non deixen a muller na casa, disposta, o mais, a tomar parte en algunha manifestación ocasional.
- c).- Favorecer e impulsá-la participación das militantes do Partido nas organizacións feministas.
- d).- Potenciá-lo debate feminista dentro do Partido.

Como traballo inmediato se plantexa, deste xeito, que dende as respectivas organizacións nas que militan, as camaradas impulsen dende xa, a unificación da AGI- GFS- ADMG e os grupos de independentes de Vigo e A Coruña, nunha organización do tipo que denantes sinalábamos.

Está claro para todos que o P. debe organizarse en relación as tarefas que ten que desenrolar. Deixa eiquí temos situados os elementos políticos fundamentais enriba dos cales debemos intervir como un todo no camiño da consecución do Goberno Galego de.....

Endebén, con isto non chega. Compre superar esa sensación colectiva de dispersión e descoesión ideolóxica que se ben asentando na dinámica dos derradeiros tempos. Compre que a concepción do Partido dos Traballadores de Galicia na actual situación histórica esté claro dabondo para que cada militante sepa a que se atañe, para que nos sintamos todos situados responsabelmente en relación ó P., para que a dirección e todos os militantes sepamos en que P. estamos. Frases como : " xa non entendo nada ", " eiquí cada quen fai o que quere ", " non sei en que partido estou ", son simplemente expresións dunha situación en que o debate non está organizado para que as ideas correctas froitifiquen na actividade práctica do P. , dunha situación na que non se poñen en práctica nin o 10 % das resolucións do C.C., dunha situación na que a ausencia de planificación, a falla de informacións e de balances dos resultados, etc. , evidencian como un problema práctico inmediato a descoesión ideolóxica deste Partido recién.

Desta situación, caben, dende logo, moitas interpretacións, e seguro que todas teñen a sua parte de verdade. O noso enfoque, evita, dado o proceso de unificación real no que estamos inmersos, entrar nas profundidades do pasado daqueles dous partidos desaparecidos, PTG e ORT, e parte de que é precisamente a falla de comprensión do papel do P. eiquí e agora, o que provoca normalmente desilusión, desesperación e desconfianza na razón de ser da nosa organización , e tamén, doutra banda, sectarismo e dogmatismo estreito. A realidade constatabel da puca incidencia política do P. as enormes dificultades para evanter tan siquera un pouquillo na política xusta que preconizamos, e os turrazos que nos pegamos de cotío nestas intencións, constituyen unha razón obxectiva de desgaste interno. ¿ É un P. como o noso un instrumento axeitado " en si" para transformar esta realidade tan dura? . Esta é a pregunta quealgún xeito está na cabeza de todos.

O noso enfoque supón que os obxetivos políticos determinados neste informe son totalmente correctos, que as ideias do marxismo-leninismo son válidas , e que é necesario un P. marxista-leninista,

pero, o mesmo tempo faise necesaria a esistencia de plataformas políticas que permitan axuntar ó máximo de sectores activos o redor dunha política global (semellante á nosa) no camiño de forxar unha auténtica alternativa, mais realizábel e perto das masas. O P. non podería ser hoxe esa alternativa, e eso debe estar suficientemente claro; poderíamos atraernos quizas a algunhos sectores mais radicalizados, algún día poderíamos colocarnos á cabeza dalgúnha mobilización extemporánea, etc, pero ainda así, este P. non podería en si mesmo ser a alternativa, o "corpo político" capaz de arrexuntar baixo a súa dirección os movementos de masas xenerados pola crise: sindical, feminista, da mocidade, etc.

A situación actual

A actual situación ven caracterizada por un conxunto de factores que é preciso ter en conta:

- a).- O papel que se lle fai xogar a Galicia na crise económica, que afonda a nosa nación na dependencia e subdesenvollo, sin que a actual autonomía signifique posibilidade algunha de solución para sectores maioritarios do noso pobo, principalmente daqueles sectores históricamente mais vapuleados polos plans do capitalismo español.
- b).- O asentamento e organización patronal permite a ésta o desenvollo dunha ofensiva en tódolos eidos - tamén no ideolóxico- contra da clase obrera cuxos resultados estanxe deixando notar entre os traballadores. (medo a perda do posto de traballo, división entre parados e non parados, e ben e mal retribuidos...) o que facilita o aillamento "social" do sindicalismo de clase.
- c).- A actuación das forzas políticas convencionais ratificaron o pesimismo e desconfianza históricos do noso pobo, que ven cojo as esquerdas síguense a quedar na superficialidade das declaracóns, na loita ~~desigual~~ pasillos, e na incapacidate para oponer ó goberno un programa alternativo. O pobo, especialmente a clase obrera, está comprobando como a UCD ó traverso de concesións e compromisos vai materializando o seu proxecto social sin que as forzas populares, nacionalistas e de esquerdas, señan capaces de desenvolver unha política de oposición en profundidade.
- d).- A desmoralización histórica dun pobo que non mirou cás que nunca perpectiva algunha de cambio ou ben ésta foi violentamente trun-

cada, sumase agora o desencanto medrante de amplios sectores urbanos frustrados pola actitude raquítica, interesada e electoral das forzas maioritarias de esquerda (incluindo aquí, lóxicamente, a gran decepción que representa U.G.)

e).- Unha creba dos tradicionais sistemas de organización dos sectores mais avanzados de masas. Os partidos clásicos aparecen como un invento mais do sistema para seguir mantendo no poder os mesmos intereses. As organizacións da mocidade non teñen ningún atractivo para as mozas e mozos. Até os sindicatos aseméllanse a unha empresa mais sin posibilidade algúns de desenvolver actividades que non señan as meramente reivindicativas dun convenio determinado ou as que se circunscriben ó marco dos problemas "profesionais" de éste ou aquel traballador.

En relación a isto deixase notar unha revalorización ~~de contacto entre~~ entre as masas daquelas organizacións de contacto reducido e polo tanto de contacto mais directo coa xente, principalmente nas aldeas e vilas, unha revalorización de toda aquela actividade vincellada á ideoloxía, principalmente de todo o relacionado coa cultura, e tamén, claramente en ascenso, unha revalorización dos métodos asamblearios, de participación e elección directa na solución dos problemas, sin falar xa da dinámica de loita obreira dos "sectores dispersos" onde o marxeñ do reformismo estase incubando unha mala hostia explosiva.

O que constitue a actividade fundamental do P. na actualidade (I.G., cuestión sindical, feminismo, da mocidade) son causas novas para nos, ainda que a nivel particular,algúns camaradas en concreto, arrástrese unha experiencia, en sí positiva, de tentativas de definición dos obxetivos e dos criterios organizativos da loita de masas nos devanditos frentes. Esta actividade do P. vai influir de xeito notorio na significación pública do PTG e na sua organización interna.

Si conseguimos dar pasos importantes na materialización da nosa política, I.G. convertirse nun polo de atracción para as masas e asegur aumente a sua forza convertirse tamén nun polo de atracción política para os militantes doutros partidos ca hoxe relativamente insatisfeitos da sua militancia. O p. escopengará a ser considerado como algo positivo fundamentalmente en base ó seu tra-

ballo en e pro I.G. Esto non pode tomarse no senso de que a razón de ser do P. esté en I.G., senón todo o contrario: o P. será o garante de que I.G. vai cubrindo os obxetivos políticos axeitados en cada momento e non se paraliza en disputas estériles. Pero si pode tomarse - e así o mantemos- como que o PTG non é hoxe nin pode ser na actual sociedade galega un instrumento axeitado "ensí" para resolvé-lo problema do cambeo da correlación de forzas, e en definitiva da transformación da realidade galega actual. Resolver este problema en base á acumulación directa de forzas sería mais que idealismo, miopía, sería optar pola vía mais lenta e sacrificada e correríamos o grave perigo de convertirmos nun grupo ~~ideológico~~ de testimonialistas á esquerda do PC organizados en base a unha disciplina de secta; neste caso a nosa propia identidade política e organización representarían un muro infranqueabel para moi-tísima xente de vanguardia, de comportamento revolucionario , que xa agora non queren saber nada coa ~~misma~~ disciplina de partido e que traballan a niveis primarios fundamentalmente porque até o momento non miraron a posibilidade de traballar dende unha plataforma política unitaria.

Evidentemente, estas tarefas "novas" do P., actuan a xeito dunha peneira selectiva en relación á militancia e deixan traslucir unha imaxe concreta do PTG como un partido que centra o seu traballo partidista no desenrolle de plataformas políticas de masas, que actua "o traverso de", un partido que术desaparece como opción electoral e que en certa medida diluiése públicamente. A polémica partido de vanguardia- partido de masas, é o noso entender unha polémica artificiosa que non centra ben a discusiónpois, ¿qu'e duda cabe que o PTG poderá ser un partido d.e masas, sin renunciar o seu contido revolucionario, cando as plataformas políticas que impulsa teñan identidade e capacidade debondo para seren un factor político de cambeo?. O PTG non ten eso que lle chaman "vocación minoritaria" nin quere limitar a sua militancia a un grupo de es-colleitos. A cuestión principal está en cómo desenrolar I.G., como orientar politicamente as mobilizacions de masas que xa se están a dar e que tenderán a incrementarse contra o sistema capitalista explotador, centralista, alienante. En relación a esto hai que situar toda'a polémica de qué modelo de Partido queremos.

Unha organización interna eficaz.

Na actualidade, operar políticamente en calquer movemento de masas é cuestión complexa. Estes movementos non están esentados somentes en necesidades meramente reivindicativas senón que incorporan cada vez mais factores ideolóxicos, políticos e culturais globais de contestación ó sistema. Pensemos no movemento feminista, nas loitas dos estudantes e no viraxe de contido operado no propio movemento obreiro.

Para que o P. seña **vanguarda** deses movementos, aportando "cabeza" ó que moitas veces non é outra cousa que unha explosión de mala hostia, é necesario manter con dedicación exclusiva nos principais frentes de loita, organizacións vivas do P. que non se limiten a poñerse na primeira fila de loita senón que tamen señan capaces de analizar ~~xxxrenudizan~~, prever resultados, sacar experiencias, xeralizar balances e poñer en marcha toda unha actividade práctica de agrupamento do sector activo e de captación ó P. Esas organizacións frentistas fortalécese e medren na propia loita á lúa das orientacións xerais do P., son os vínculos directos do P.co movemento obreiro, feminista etc.

Non se pode desnaturalizá-las organización do P. en base a unhas células amplias de discusión da política xeral. Dende estas células de "información e debate político", poden concretarse campañas de propaganda, venta de bonos e distribución do YUZCA pero é moi difícil pola sua propia composición (militantes de todos os frentes) e dinámica, analizar, decidir e tomar acordos ~~prácticos~~ precisos a levar nos distintos campos de actuación do P.. A experiencia demostra o descolgue político dos camaradas sindicalistas no que respecta a sua actividade, a incomprensión das tarefas do P. en relación a I.G., etc., Esta experiencia demostra tamén a pouca comprensión por parte dos comités locais da actividade política do P. a levar en concreto na sua localidade en relación ós frentes de masas.

O noso entender os problemas de desconecemento da política xeral do P., etc., pánix deberían ser solucionados ó traveso do famoso boletín interno, convocatorias de asambleas xerais en determinadas ocasións, coa incorporación no orden do día de cada célula da lectura e discusión das directrices xerais do P.. O noso criterio xeral básecopara solucionar este tipo de problemas así como os que se refiron á relación das diversas organizacións co co-

mité de dirección local, comarcal, central, sería contrario o suemento do que se coñece por "aparato" do partido, que é sempre o encarregado de controlar e velar que tal decisión se cumple. Hai que manter dende logo un número de personal adicado a este tipo de tarefas namentras todo o grosor das forzas adícanse as tarefas de masas.

Temos que acadar un partido onde unha vez tomadas as resolucións se cumplan, discúntanse en concreto e planifíquese a sua materialización. Un partido operativo. Un P. que se organiza para traballar, non para figurar ou para debatir en abstracto. Un partido aceitado pola democracia interna, donde as ideias non se agarrotan en determinadas personas ou comités, senón que circulan libremente tamén de abajo arriba, un partido onde a división do traballo, a xerarquización, non seña unha pesada carga inaguantabel, un P. onde naide agarde a naide detrás dunha porta para darlle o garrotazo. Nun partido así seguramente todos estaríamos a gusto, nun partido que camiña nesa dirección, tamén.

Algunhas cuestións relativas á relación P.-Organización de masas.

Non imos tampouco eiqui a intentar tratar este tema en profundidade, soio apuntar algúnsas idéas cuestións que axuden a comprender esta relación e nos sitúe á hora de abordar problemas concretos.

En relación a este tema descoñecemos si existen hoxe por hoxe no P. distintas posturas teóricas ou si o problema está situado "simplemente" na interpretación daquello que Lenin decía encol de que as organizaciones de masas deben ser "correas de transmisión".

Nos, pensamos que a expresión "correa de transmisión" ten hoxe outra significación moi distinta daquel espíritu leninista de levar propostas políticas ás organizacións de masas co gallo de influir nelas e ótraverso delas nas amplias masas. Pensamos tamén que tomando como xustificación esa expresión estanse a cometer por parte de moitos revolucionarios graves errores de instrumentalización, acotamento ideolóxico e político e puro caciquismo nas organizacións de masas, en base sempre ó interés supremo do P., que está por riba de todas as cousas.

Os medios de control, o escamoteo das decisións políticas, as persecucións mais ou menos notoria de todos aqueles que se opoñen

de palabra ou de feito á instrumentalización política reivindicando esos fermosos conceptos de democracia, independencia.... que vefien escritos no papel mollado de cásque tódolos estatutos, a preocupación enfermiza pola identificación orgánica entre os organismos dirixentes da organización de masas e o P. ó tempo que se reserva para aquela a actividade meramente reivindicativa, o apoliticismo dunha banda e a "disciplina de voto", doutra... Todos estes métodos son propios dunha concepción determinada que condena ás organizaciones de masas a ser caixas de resonancia (sin vida propia) de actuacións políticas partidistas, que considera a estas "correas de transmisión" na sifificación que neste termo ten hoxe popularmente. En derradeira instancia esta concepción é propia daqueles reformadores políticos que están obligados a contrarxer intentar controlar e ter baixo corda os movementos de masas para que estos non rachen cos lindes establecidos. A falla de democratización real -sustituida polo principio formal de decisión de abajo arriba- a renuncia ó asamblearismo, a burocratización medrante, o control político por parte do Partido correspondente disposto a situar os seus intereses porriba das necesidades e decisiones colectivas, etc. son rasgos permanentes das organizaciones vinculadas á socialdemocracia e ó revisionismo que vefien determinadas polo seu propio papel de limitar a loita de clases á presión parlamentaria para facilitar así algun día que os traballadores acuman a xestión do sistema e do Estado Burgués.

A preocupación fundamental dun P. como o noso debe estar centrada en cómo orientar axeitadamente contra o enemigo común todos os movementos de masas que con maior ou menor virulencia vanse a enfrentar, na actual época de crise, co sistema poñendo na picota os seus sumos sacerdotes, en cómo cohesionar, unificar, e incorporar nesas loitas unha vontade de crídeo, en cómo organiza-las.

¿Cómo darlle resposta de masas a peculiar problemática da muller?. ¿Como agrupar e organizar os miles e miles de moños revolucionarios que están sendo desplazados e levados a posturas de desesperación?. ¿Como sair do atolladero sindical rechendo co cerco actual, para construir non un sindicato mais, senón algo que aglutine ó mais genuino do sindicalismo revolucionario?. Pois ben, aquí é onde nos temos que centrar si queremos ir a algun sitio.

2 Queremos decir con esto que non son os problemas das organiza-

cións dè masas derivados dunha ou outra actuación perniciosa de tal ou cal individuo, os que hai que traer ó P., que non podemos meternos na dinámica de facer de celadores, de dohlar ás ~~xxixxix~~^{xxviii} organxismos das organizacións de masas, de entrar nos problemas "intimos" destas organizacións. O noso traballo debe ir enfocado no mais claro espíritu leninista de traballar en primeira fila, sin eludir responsabilidades, de facerllles propostas políticas, de autoresponsabilizarnos de que a sua actividade non se burocratiza, de que en definitiva, non se parte dunha vía revolucionaria.

Pensemos un pouco en cantes esisten hoxe no P. mais preocupados polas minucias internas ou por aproveitar a oportunidade de deixar claro o apoio do P. a unha acción determinada e esitosa da organización de masas, que ás cuestións políticas. Desgraciadamente, pola propia dinámica dos acontecimentos, poucos comités sindicalistas ou incluso feministas están centrados en resolver algúns dos múltiples interrogantes que nos plantexa a propia actividade práctica. O interés do P. e principalmente das organizacións específicas, debe estar centrado en facer propostas políticas ás organizacións de masas para que éstas as asuman, así como en abrir perspectivas prácticas en canto a obxetivos, métodos de loita e organización se refire.

Os comités do P., cumplindo co seu papel, deben axudar a orientar ás células neste traballo, recollendo e sintetizando experiencias.

Concluindo, o problema das relacións P.- organización de masas ven determinado polas funcións de ámbalas duas organizacións. Para un p. que se plantexa a revolución é fundamental o desenvolvemento de amplios movementos de masas que cuestionen e combatan o sistema e en consecuencia con elo debe participar, pulsar e ganar a dirección política das organizacións de masas que genuinamente os representen, rexeitando todo tipo de métodos antidemocráticos de "cupo" das suas estruturas^{xxvii} de imposición dunha confesionalid.de es-tricta.

Enrol do estilo de traballo e funcionamento.

Determinados planteamentos relativos ó estilo de traballo partidista, criterios de organización, etc, en definitiva, relativos ó modelo de partido, tenden a reproducir dentro da organización os "esquemas opresores" que se dan fora, na sociedade, fundamentalmente no referente á división de traballo.

Expresións como "o partido porriba de todas las causas", "primeiro o P. despois o resto.", ou outras do tipo "a especialización é a clave da eficacia operacional", "dotar de capacidade ó P., especializar ós comitados", non son tanto manifestacións da necesidade "táctica" de fortalecer ó P. e aumentar a sua eficacia práctica - ainda que sempre se xustifiquen en base precisamente a esa eficacia- senón que pola contra responden a unha concepción estratégica do P. como un fin en si mesmo, o que xustifica algun xeito destes medios.

Resultados prácticos dessa concepción son o escamoteo obxectivo do debate político e ideolóxico no conxunto do Partido, a división do traballo entre lexisladores e executores, o control abusivo dos termos da discusión, onde se prima nas células a discusión das tarefas prácticas propostas por tal ou cual comité, en detrimento do debate que sitúa a esas células na comprensión do problema e estímule ali a resolución das tarefas prácticas, que precisamente elas deben poñer en marcha.

Consecuencia de todo elo é a transformación do revolucionario en militante robot. A actividade práctica así plantexada educa na asunción dese papel e promociona o tipo de militante despreocupado da investigación e problemática concreta da loita de clases, atento exclusivamente á aplicación mais ou menos meticolosa das resolucións dos comités dirixentes e ó estudio dos textos marxistas-leninistas. Ese militante, de saxe organicista, temeroso da actividade de masas, pasota das "grandes ideas", desconfiado da capacidade das masas para contestar frontalmente ó sistema, pero, eso sí, rotundamente confiado nun en que a nosa hora chegará algún día.

Outra consecuencia mais é a desilusión e falla de traballo dun número medrante de militantes revolucionarios que non "atopan lugar no P." identificados con obxectivos deste pero cada vez menos identificados cos medios, coa estructura, cox xeito de facé-las co-

cousas. A estes militantes , o P. faiselles pouco operativo, demasiado formal, as veces contradictorio, e perden confianza en que dende ese barco algun día poidase chegar a bon porto. Alguns destes militantes ou ben rematan por automarxinarse totalmente ou ben convirtense en contestatarios super-críticos, rexeitando , as mais das veces, os canles orgánicos do P. , dotándose dunha filosofía d de grupo marxinal cuxas propostas difícilmente "engranan"na actividá practica e concencia colectiva do P.

Estamos convencidos de que o devandito estilo de traballo é nefasto e nada práctico na aplicación das tarefas que o PTG ~~ten~~ que levar adiente, desaproveita a capacidade da maioría dos militantes na percura de solucions concretas a todos los niveis . Pero por enriba de todo é un estilo de traballo enormemente inxusto , que non se corresponde cos fins que o P. proclama e e busca para todos los traballadores e toda a sociedade. O P. debese esforzar por achicar- tender á desaparición- as diferenciacións xerárquicas, debese educar no modelo de intelectual colectivo e de formación integral do militante.

Combatimos esa ~~pozisión~~ concepción que basa a desenvolvemento e boa marcha do P. no afortalamiento do aparato central, do cal emanen puntualmente todas las ordes precisas e que condena ó resto dos comités a facer de intermediarios e ós militantes de executivos dunhas leises-resolucions nas que nin participan nin se sinten vincellados, nin tan siquera a maioría das veces valen para algo.

Debemos esforzarnos todos por potenciar a asunción da autonomía de todos as organizacións e principalmente con resolucións que afecten á aplicación de tal o cal directriz xeral.

Este estilo de traballo faisenos agora tan evidentemente noxento por canto choca coas necesidades políticas do propio P. A perda da militancia, o descenso da actividade personal de cada camarada, etc, choca coa situación actual na que se abren inmeillorabeis perspectivas. ¿Cómo incorporar ó militante á elaboración da política do P. e cómo aumentar a sua militancia, é posibel que seña a mesma cuestión.

Establecer amplias garantías democráticas e asegurar a circulación de ideias pode que seña o mesmo problema que o de acadá-la coesión interna que este P. necesita.

Ter posibilidade de debate e ter sentido da disciplina cícais

señan tamén un pareado de conceptos idénticos.

Non se pode esixir unha cousa sin garantizá-la outra. E esto vai para todos.

Compre invertir totalmente o sistema de funcionamento interno. Na actualidade eciste unha actitude por parte de todos de esperar polas directrices e soio en base "as precisas e completas instruccions centrais" poñerse en funcionamento; esto é unha cara da moeda, a outra consiste en non facer tan siquera iso, pois a maioría non se siente vencellada á toma de decisións nin, polo tanto, a esas decisións; o resultado é a paralización do P. como tal, ainda que en cada lugar, dous, tres ou catro camaradas fagan grandes esforzos por manter unha mínima actividade: darlle saída ó Yesca, vendé-lles bonos, firmar algún comunicado, repartir algunha octavilla, pegar algún cartel...

Hai que levar urxentemente as "grandes cuestións" as células, colocar con absoluta claridade as cartas enriba da mesa, xerarquizá-los temas, sacar conclusións, poñerse a traballar. O mesmo tempo compe institucionalizar un sistema de funcionamento onde as células decidan encol de cada cuestión, fagan propostas, concreten o que lles é propio, teñen oportunidade de debatir, criticar e proponer alternativas ás resolucións centrais, pero tamén o dereito de non estar á espera desas resolucións. Ben, ahí estan tódalas cuestións referintes á I.G., o sindicalismo, o feminismo, etc, as células non teñan gorque agardar a que o "grupo dirixente" seña capaz de tomar un acordo encol de todos e cada ún dos aspectos necesarios para, despois, discutilo, ratificalo e poñelo en práctica. Compre que tomen iniciativas e que analizando a sua experiencia proponan e elaboren ponencias encol do que vexan comente e dacordo co seu colectemento.

Institucionalizar este funcionamento quere decir que tais discussóns, propostas, e resolucións son colectidas polos comités de dirección do P., ou seña, que non se destragen na carpeta dun dirixente calqueira, posto que por "via oficial" do C.E. ou C.C. poden revertir no conxunto do P.

Estes C.C.e C.E. son soberans, é decir, en derradeira instancia corresponde a eles a toma de decisións, pero no P. é necesario un cambio de actitude, que supón un sistema de funcionamento inverso. En base a esta concepción promociónase un tipo de militan-

41

te "medio" preocupado polos problemas políticos e interesado na elaboración da política do P., un militante que se enfrenta á problemática do P. e equivocado ou non- relativicemos a importancia diso- actúa; todo o contrario do tipo de militante ~~amorfo~~ que necesita unha perfecta programación da sua actividade e que falla, pois se sinte perdido, na complexidade actual e nas obligacións que a propia esencia do P.- por ser o P. que é-impon.

Na aplicación desta concepción de militancia que propoñemos contraria ó estilo de traballo e sistema de funcionamento ~~ultimamente~~ imperante, comprendemos que algúns militantes atoparánse coigo si agora a eles se lles estivera pedindo de demasiado: "¿cómo vou eu a resolvé-los problemas que plantexa o sindicato hoxe?", iso ten que facelo "a dirección". Eses problemas van a esistir perante algun tempo e axudará moito a superalos que os comités sepan plantexá-lo debate políticonuns termos asequibeis. Pero vaiamos ó asunto, a cuestión é obvia: ¿por qué tipo de militancia decidirse?. Ou por decilo doutro xeito, de seguir como deica agora van quedar no P. os "puros", "militantes heroicos" & espera de que chegue a nosa hora, sillardos da sociedade que queremos transformar, cheos de plantexamiantos ideoloxistas e de preocupacións por "aparecer" na prensa, nas xuntanzas políticas etc. Mal imos.

Compre unha militancia nova, tanto como atopar novos militantes. Militantes que non viven fora da realidade senón que o seu modo de vida sexa xa modelo dunha sociedade nova e de transformación das institucións políticas e sociais actuais, así como dos valores morais imperantes. Militantes que nese "modo de vida" identifícanse cos obxetivos, coa líneaxeral do P. Militantes ós que o P. non se lles fai opresor porque no seu funcionamento, na autonomía das suas organizacións, no ambiente de libertade que se respira expresa en si as aspiracións democráticas e de participación da xente do pobo. Un partido que hai que facer.

Concluindo, estamos convencidos de que si non cambiamos de concepción na dirección apuntada non seremos capaces de recoller a militancia que como partido revolucionario corresponde na actual situación histórica.

II. ESTAMOS AQUIS

Para rematar este apartado referintes P. quixeremos chamar a atención encol da necesidade de incorporar ó noso bagaxe cultural ademais dos "clásicos" do marxismo, todas aquelas cuestións que

42

que son patrimonio histórico do noso pobo, vinculladas xeralmente á reivindicación da sua propia identidade.

Esiste pola nosa banda unha tendencia a rexeitar ou esquenecer a determinados escritores, artistas e políticos galegos porque son "pequeno-burgueses" etc, de tal xeito que nos ~~queremos~~ grandes e - o que é sin dúbida o mais importante - pequenos actos de expresión cultural popular o PIG non conta, porque sinalmente non fai nada.

Asimesmo, do mesmo xeito que tal ou cal razonamento argumentase en base ó que Marx ou Lenin decían, podemos tamén reivindicar e utilizar a ese nivel o pensamento daqueles homes e mulleres que foron claves no desenrollo e construción da identidade nacional que hoxe defendemos.

A Coruña, 2 de Xaneiro de 1980

Fernando Solía
Luis Burgos.